עין משפם

נר מצוה

יד א מיי׳ פ״נ מהלכום

סמג עשין קפג:

מו בגד מיי׳ פי״ד מהל׳ שחיטה הלי י סמג עשין סד טוש"ע י"ד סי

כח סעיף יו:

יו ו מיי׳ פי״ד שם הל׳ י:

גליון חש"ם

גמ' גמר שפיכה שפיכה. עיין לעיל דף כז ע"ב

מוס׳ ד״ה בשפיכה: שם למעומי עוף ממא.

שימה מקובצת

אבל איכא דדמי ליה מדדמי ליה. נ״ב עי׳

תוס׳ מנחות דף ד׳ ע״א:

ב א: 5] הקשה ה"ר אליעזר ממיץ. נ"ב עי' תוס'

.בכורות דף ט' ע"ב:

רבינו גרשום

ור' יוסי לטעמיה דאמר

נונ׳ חוח׳ רנ״ד עי מוס ניייר קווסין דף נו ע"ב ד"ה המקדש בערלה:

מז המייי

ל) חנינה נוו: טירוביו לו: ר"ה לג. [קדושין לו.], 2) לעיל יו. כו:, ג) [לקמן פו.], ד) [ב"ק קו:], ה) בכורות לב. עירובין נא. מכות יג: יבמות יז: נדה כב: יומא ב: מיר מה:, ו) [מלורע פרשה ז], נ"ל במי שהוציאוהו], ה) [ל"ל במי שהוציאוהו], ה) [וע"ע תוס' כתובות לד. :ד"ה ור"ש ותוס׳ ב"ק עא ד"ה איסוראז. **ט**) ועייו

תורה אור השלם

1. וַיַּרָא יוֹסֵף אִתְּם אֶת בִּנְיָמֵין וַיּאמֶר לַאֲשֶׁר עַל בַּיתוֹ הָבֵא אֶת הְאֲנָשִׁים בּי אַמִּי וּאַבּטַ טָבַח וְהָבֵן הַבְּיָתָה וּטְבֹח טָבַח וְהְבֵּן הַייִּי יְיִנְיּבְּאִים. בצהרים:

רראשיח מג מז

בואפית מגטו וְשָׁב הַכּּהֵן בִּיּוֹם יעי וְרָאָה וְהַנָּה השביעי יִּפְּבֶּר וְיְבֶּיר וְיִבְּיר פְּשָׁה הַנָּגַע בְּקִירת הַבְּיַת: ויקרא יד לט וּבָא הַכּּהֵן וְרְאָה וְהִנָּה פשה הנגע בבית צרעת מַמְאֶרֶת הָוֹא בַּבַּיִת טְמֵא ויקרא יד מד :הוא: ואיש איש מבני כ. וְאִישׁ אִישׁ נִּיבְּרֵּ יִשְׂרָאֵל וּמִן הַגֵּר הַגְּר בְּתוֹכָם אֲשֶׁר יָצוּד צֵיד ַחַיָּה אוֹ עוֹף אֲשֶׁר יֵאָבֵל וְשְׁפַּךְ אֶת דְּמוֹ וְכִסְהוּ ויקרא יז יג

מוסף רש"י ונתנבלה בידו. שלא מדעת (לעיל בז:) כגון על ידי פגימת סכין או על ידי פגיננת ספין מו שהייה או דרסה (לעיל יד.). הגוחר. מדעת, ולשון נחירה שקורעה לאורכה מנחיריה ועד החזה (שם). ומעקר. סימנין, ונחיה לטעונה כסוי כגון ואיל (שם). פטור מלכסות. דכתיב אשר יאכל ושפך וכסה, בראוי לאכילה ואפילו מאן דמחייב כסוי בשוחט ונמנאת טרפה. בחומם התוכחת שופה, הכא מודה דשחיטה מיהא בעינן, דגמר שפיכה שפיכה משחוטי חוד דגמר שפיכה משחוטי חוץ לאכילה. הואיל ונשחטה קו:). זו היא שיבה זו היא ביאה. לדון גזירה שוה זה מוה (יומא ב: מכות יג:) כלומר ילפינן נזירה שוה משיבה לביחה כמו דהוו תרוייהו שיבה או תרוייהו ביאה (נדה בב:) דאע"ג דלא דמו בביאת כהן משתעי דיינינן בהו נזיכה שוה וירחוח יו

ערובין נא. בארוכה).

הא פירכא משום דאזיל לטעמיה דאמר אפילו אשה ודאית מקעה

ואע"ג דלא מיחייבא ולא אמרינן עבודה עובדת בקדשים. והכא נמי לא אלא ספק איש ספק אשה ורבי יוסי לטעמיה אמרינן מחללת יום טוב היא: ולמאי דאמר אשה ודאית נמי תקעה יידתניא דקחמרי רבנן נמי. דחשה חסורה אבני ישראל סומכין ולא בנות ישראל לתקוע וטומטום דספק הוא דוחה סומכות רבי יוסי ורבי שמעון אומרים אית ליה פירכא לתשובה שלהם: מה נשים סומכות רשות אמר רבינא ולמאי למהיעת שופר שכו ודחה דוחה שבת דקאמרי רבגן גמי אית ליה פירכא מה במקדש. לפיכך ספיקה דוחה יום לתקיעת שופר שכן ודאָה דוחהָ שבת טוב בגבולין: סאמר בכסוי. שאין במקדש תאמר בכיסוי דליתיה כלל השיב ודאו דוחה שבת כלל: הא בשאר לילי נהגא. בתמיה: בותבר' חיה ר"א הקפר בריבי מה למילה שכן אינה ועוף הנסקלין. כגון שנרבעו ונגמר נוהגת בלילי ימים מובים בלילי ימים מובים דינן ושחטן: וחלמים פוטרין. דשחיטה הוא דלא נהגא בשאר לילי נהגא אלא מה שאינה ראויה לא שמה שחינוה ואנו"ג למילה שכן אינה נוהגת בלילות כבימים דבכסוי שפיכה כתיבא אפילו הכי תאמר בכסוי שנוהג בלילות כבימים א"ר אשר יאכל כתיב. וטעמיה דרבי מאיר אבא זה אחד מן הדברים שאמר רבי חייא מפרש בגמרא: גבו׳ ראה רבי אין [לי] עליהן תשובה והשיב רבי אלעזר [הקפר] ברבי תשובה: בֹּתְנִי' יהשוחט דבריו של רבי מאיר באותו ואת בנו. דשחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה לחייבו: ושנחה בלשוו חכמים. כדתנו ונמצאת מריפה והשוחמ לעבודת כוכבים בה (לעיל דף פא:) רבי שמעון פוטר והשוחם חולין בפנים וקרשים בחוץ חיה וחכמים מחייבין ובכסוי תנן ר' מאיר ועוף הנסקלים רבי מאיר מחייב וחכמים מחייב וחכמים פוטרין. ולקמיה מפרש יפוטרים יהשוחט ונתנבלה בידו הנוחר ואזיל מאי שנא דראה אלו כאן ואלו והמעקר פמור מלכסות: גמ' אמר רבי כאן: מה להלן שחיטה ראויה. כדכתיב חייא בר אבא א"ר יוחנן ראה רבי דבריו של (ברחשית מג) כי חתי יחכלו: ושב הכהו ובא הכהן. בנגעי בתים כתיב וילפינן ר"מ באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים מינה גזירה שוה בתורת כהניסי נאמר יודרבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון ₪ ושב הכהן ונאמר ובא הכהן מה חכמים מאי מעמא דרבי מאיר באותו ואת שיבה חולך וקולה וטח ונותן לו שבוע בנו אמר ר' יהושע בן לוי גמר שחימה שחימה אף ביאה כו' וכבר פירשתיה יפה משחוםי חוץ מה התם ישחיםה שאינה ראויה בעירובין וי (בכילד מעברין) (דף נה.): שמה שחימה האף הכא נמי שחימה שאינה בשחוטי חוץ כתיב (ויקרא יז) דם שפך:

ראויה שמה שחיםה ורבי שמעון מאי מעמא 63 א"ר מני בר פטיש גמר ימטבוח טבח והכן מה להלן שחיטה ראויה אף כאן שחימה ראויה ור"מ נמי ליגמר ממבוח דנין שחימה משחימה ואין דנין שחימה מטביחה ממה נפקא מינה הא תנא דבי רבי ישמעאל יושב הכהן ובא הכהן זו היא שיבה זו היא ביאה הני מילי היכא דליכא דדמי ליה יו אבל איכא דדמי ליה מדדמי ליה ילפיגן ורבי שמעון גמי ליגמר משחומי חוץ דגין חולין מחולין ואין דנין חולין מקדשים ור' מאיר אמו אותו ואת בנו בקדשים מי לא נהיג היינו דקאמר רבי חייא ראה רבי דבריו של רבי מאיר באותו ואת בנו ושנאו בלשון חכמים מאי מעמא דר' מאיר בכסוי הדם אמר ר' שמעון בן לקיש ∘גמר שפיכה שפיכה משחוםי חוץ מה להלן שחימה שאינה ראויה שמה שחימה אף כאן שחיטה שאינה ראויה שמה שחיטה ורבי שמעון וואשר יאכל כתיב ורבי מאיר ההוא °למעומי עוף ממא הוא דאתא ורבי שמעון עוף ממא מאי מעמא דלאו בר אכילה הוא מרפה נמי לאו בר אכילה הוא והיינו דאמר רבי חייא

ראה רבי דבריו של רבי שמעון בכסוי הדם ושנאו בלשון חכמים אמר רבי אבא 24 לאו דילפינן הכא שחיטה משחיטה הוה ילפינן בארבעה וחמשה (ב"ק דף עא.) טביחה מטביחה אע"ג דלא נאמר בסיני כדאיתא נמי ביבמות וא"ת ור"ת למה ליה למילף משחוטי חוץ נילף מגופיה דאותו ואת בנו נוהג בקדשים אע"ג דלאו שחיטה ראויה היא דהא הוי מחוסר זמן וי"ל דניחא ליה למילף משחוטי חוץ משום דמגופיה איכא למידחי דלא אסר רחמנא אוחו ואת בנו בקדשים אלא כשראשון קדשים ושני חולין דשחיטה ראויה היא: רארן דנין חודין מקרשים. ומ״מ בקדשים נמי פטר בשחיטה שאינה ראויה שמשום דעיקר קרא דאותו ואת בנו בחולין כתיב ותימה דבפרק תמיד נשחט (פסמים דף סג.) תנן רבי שמעון אומר השוחט פסח בי"ד על החמץ לשמו חייב שלא לשמו פטור ומפרש בחונטרס משום דהוי פסול ור"ש לטעמיה דאמר שחיטה שאינה ראויה לא שמה שחיטה והשתא התם הוה ליה למילף משחוטי חוץ דשמה שחיטה דהויה קדשים מקדשים: ורבי שמעון אשר יאבל בתיב. הגל הם לה השר יהכל מטביחה לה גמר משום דלא דמי שפיכה לטביחה כמו שחיטה לטביחה ש הקשה הר"ר אליעזר ממי"ץ אימא דהאי אשר יאכל אתא למעוטי אוכל שאין אתה יכול להאכילו לאחרים כדדריש רבי שמעון מכל האוכל אשר יאכל בפרק המנחות והנסכים (מנחות דף קא:) ובפרק העור והרוטב (לקמן דף קכט.) ומרבינן אפילו עוף טמא כיון דמותר בהנאה וי"ל דהתם כתיב מכל האוכל דמרבה כל אוכל אפילו אסור בהנאה ואתא

אשר יאכל למימר שיהא מותר בהנאה אבל הכא לא כחיב כל אשר יאכל משמע המותר לישראל לאכול:

אלא ספק איש. ודוחה יום טוב גמור: ור' יוםי. דלא חשיבא ליה בהד המילה שבן אינה נוהגת בלילות בבימים. ואם מאמר כיון שאין הפירכא מעין ק"ו שתלוי בדחייה נשים הפירכא בתוך ואע"ג דלא מיחייבא אבל בכסוי דאילו ידעינן דבהמה היא ביו"ט הק"ו כמו בכילד הרגל (ב"ק דף כד:) דבעי למילף שיהא קרן ברשות אסור לכסות כוי מספק לא מחללין עליה יו"ט: סומכום רשום. הניזק משלם נזק שלם משן ורגל ולא פרכינן מה לשן ורגל שכן היזקו

מלוי משום שאין הפירכא מעין ק"ו דהוי מתשלומין וי"ל דהתם סברא בעלמא היא אבל חומרא וחולא דכתיבא כמו שאינה נוהגת בלילות כבימים דהכא פרכינן אע"ג דלא הוי מעין ק"ו וכן בפרק קמא דובחים (דף י.) דיליף שוחט ע"מ לזרוק שלח לשמו פסול מק"ו דשוחט על מנת לזרוק חוך לזמנו ופריך מה לחוך לומנו שכן בכרת:

נשים סומכות רשות.

באקפויי ידא כדאמר באין דורשין (חגיגה דף טו:) אבל בכל כחה מודה רבי יוםי דאסור ומייתי הכא כי היכי דשרי רבי יוסי לסמוך לנשים באקפויי ידא אע"ג דנראה כעבודה בקדשים ה"נ תקיעה דליכא אלא איסורא דרבנן שרי רבי יוסי בנשים: דנין שחימה משחימה ואין דניו שחישה משביחה. המשה

הר"ר נתן דגבי תשלומי ד' וה' (ב"ק דף עא.) מחייבי רבנן בשחיטה שאינה ראויה כגון שחט בשבת או לעבודת כוכבים בטובת ע"י אחר ובשוחט ונמצאת טרפה והתם הוה ליה למילף טביחה מטביחה דוטבחו כמיב וי" דהתם דנין טביחה בעבירה משחיטה דעבירה וחין דנין טביחה דעבירה מטביחה דהיתר והכא אינטריך למימר דניו שחיטה משחיטה אפי׳ אם נמנאת הראשונה טרפה דהוי שחיטת היתר אבל אם נמנאת השניה טרפה שהיא שחיטת עבירה לא היה לריך לטעמא דשחיטה משחיטה א"נ י"ל דנין דבר הנאמר בסיני מדבר הנאמר בסיני ולא מטבוח טבח והכן שלא נאמר בסיני ואע"ג דהוי טביחה מטביחה והכא נמי מצי לשנויי הכי אלא דבלאו הכי משני שפיר יו וא"ת דבריש פ"ב דיבמות (דף יו:) אמרינן דנין אחים מאחים ואין דנין אחים מאחיך אע"ג דאחים דבני יעקב לא נאמר בסיני וי"ל דכיון דילפינן הכא דשמה שחיטה תו אית לן למימר בכל דוכתי דשמה שחיטה וליכא למימר דאדרבה נילף טביחה מטביחה התם דלא שמה שחיטה וכן נאמר בכל דוכתי דהא כיון דאיכא למימר הכי ואיכא למימר הכי אית לן למימר דנין דבר הנאמר בסיני מדבר הנאמר בסיני אבל אי

ודאי אשה נמי תקעה כו'. כלומר ר' יוסי דמייתי מק"ו ממילה שאין מכסין . דם כוי ביו״ט הוא אזיל לטעמיה דלא מצי למימר תקיעת שופר בגבולין . יוכיח שאיז ודאה דוחה ה"נ נימא לענין כוי שיהא מפיקו דוחה יו"מ. דהכא . לענין ספק איש ספק אשה דין הוא שיהא ספק דוחה יו"ט דודאי אשה נמי תקעה: שכן דוחה שבת במקדש. גרסי׳: ראה רבי דרריו של ר"מ ראוחו חכמים. כלומר השוחט ונמצאת טרפה השוחט פוטר וחכמים מחייבין ל) דזהו ר"מ דבריו של מחייב וחכמים פוטרין: מה התם שחיטה שאינה כלומר שחוטי חוץ שחיטה . שאינה ראויה היא וקרי טבח והכן מה להלן . שחיטה ראויה דאמרז פרע להן בית השחיטה: ור"ש אשר יאכל כתיב. בשחיטה שראויה לאכילה דכחיר אשר יאכל.

מ) נ"ל ורמה דבריו של ר"ש בכיסוי הדם ותני במתני' ר"מ